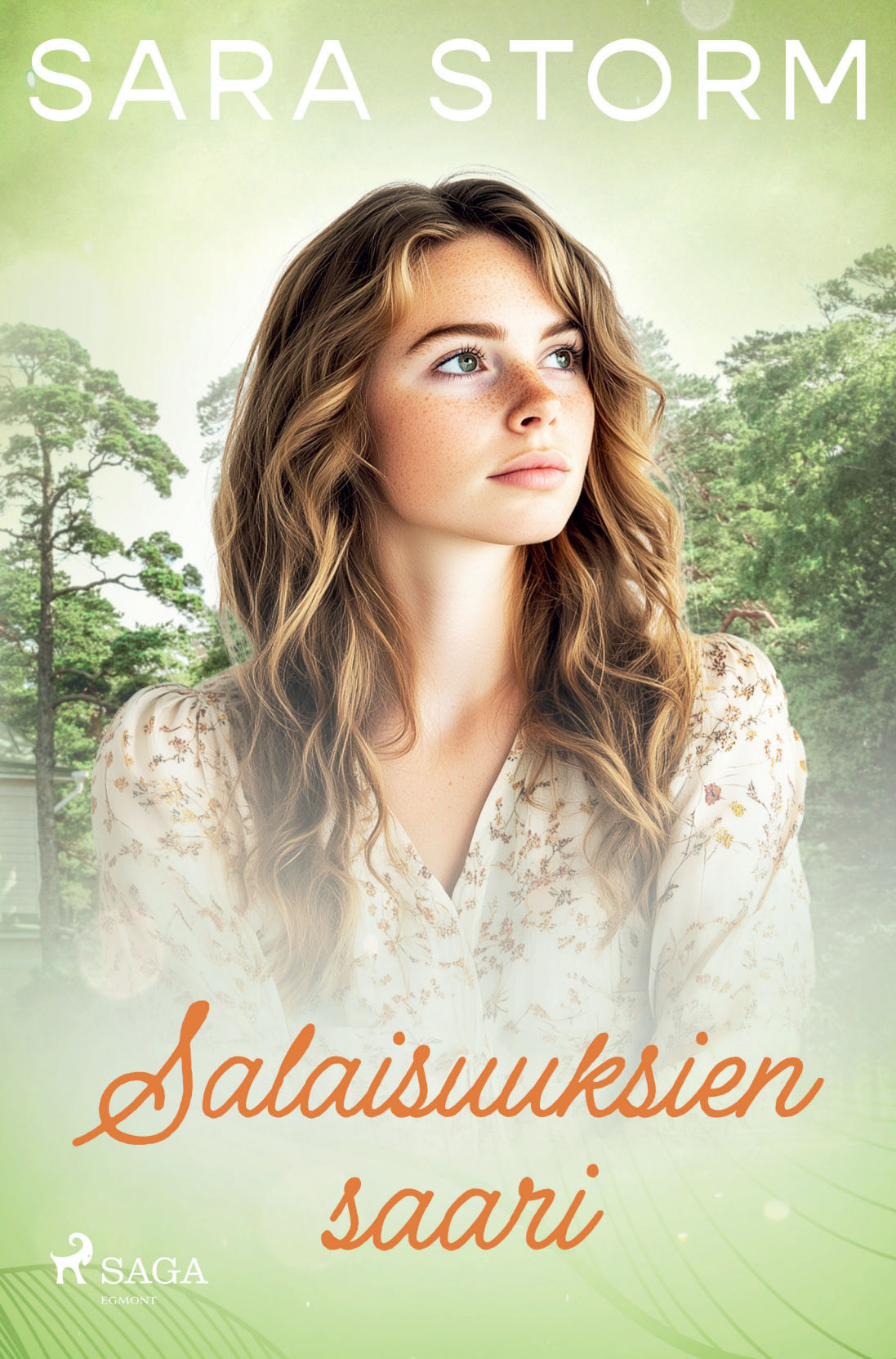

SARA STORM

Salaisuuksien saari

Sara Storm

Salaisuuksien saari

SAGA Egmont

Salaisuuksien saari

Cover image: Midjourney, Unsplash & Shutterstock
Copyright © 2025 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727263281

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

1. Sudensaari

– Soita minulle aina, jos tulee jotain epäselvyyksiä tai ongelmia, Vilma kehotti.

– Joo, totta kai, Aili sanoi iloisesti ja naputti kiivaasti kännykkäänsä vasemmalla peukalolla, samalla kun toinen käsi pyöritteli ärhäkän vihreäksi värjättyä pitkää rastalettiä.

Vilmasta tuntui, että parikymppinen pikkuserkku oli vastannut samalla tavalla kaikkeen, mitä hän oli sanonut. Oliko tämä edes kuunnellut, mitä hän oli puhunut? Juuri nyt hänestä tuntui huonolta idealta jättää oma kotinsa Ailin vastuulle, mutta eipä kai sitä enää voinut peruakaan. Jonkun Vilma joka tapauksessa tarvitsi hoitamaan asioita Airbnb-vuokralaisten kanssa ja vaihtamaan ja pyykkäämään asunnon tekstiilejä heidän jäljiltään. Aili oli luvannut hoitaa hommat hyvin kohtuullista korvausta vastaan: hän saisi majoittaa omia festareille tulevia kavereitaan asuntoon Airbnb-vieraiden välillä. Ailin 20 neliön opiskelijaboksiin heitä ei olisi montaa mahtunut, mutta Vilman kaksio oli kolme kertaa tilavampi.

- AAA! Aili kirkaisi.
- Mitä, Vilma säikähti ja pyörähti ympäri. Sitten hän tajusi, että pikkuserkku hymyili.
- Minun kaverini Tilda on voittanut backstage-passin rap-lyriikkakilpailussa, jossa piti riimitellä kesästä, Aili selitti innoissaan. – Hän saa ottaa kaverin mukaan ja ottaa minut! Minä pääsen tapaamaan Gettomasaa, Ibeä ja Ege Zulu!
- Vau, onneksi olkoon, Vilma sanoi ja tunsu itsensä satavuotiaaksi, koska ei tunnistanut ainuttakaan nimistä. No, se tunne oli kyllä alkanut jo heti kun hän oli nähnyt Ailin. Hänen oli tehnyt mieli kysyä, että ei kai tukassa oleva vihreä ollut kestävä, ja kai tämän paljaita olkavarsia peittävät suuret tatuoinnit olivat pe-
sussa irti lähtevää laatua. Vaikka he asuivat samassa kaupungissa, ei hän ollut nähnyt pikkuserkkuaan kahteen vuoteen, ja eläinlääkäriksi opiskeleva Aili näytti aika erilaiselta kuin mitä Vilma oli odottanut.

Vilma vilkaisi kelloa. Junan lähtöön oli aikaa puoli tuntia, joten hänen pitäisi oikeastaan jo suunnata asemaa kohti. Hänen olonsa vain oli niin vastahakoinen. Miksi hän jätti oman kotinsa vieraiden ihmisten temmelyskentäksi? Siitä tulisi Ailin kavereiden bileluola ja tuiki tuntemattomien turistien majapaikka. Kohta täällä olisi tyypejä, jotka käpälöisivät ja penkoisivat ihan kaikkea. Tietenkin hän oli siirtänyt lukolliseen varastoon henkilökohtaisen ja arvokkaan tavaransa, mutta silti hänestä tuntui haljulta. Mitä jos asunto olisi syyskuussa hänen palatessaan ihan kamalassa kunnossa? Sirpaleita, tahroja, naarmuja, kolhuja, pahaa hajua, ties mitä. Entä jos sohva ja sängyn runkopatja olisivat vieraiden jäljiltä niin epähygieenisen näköisiä, että hänen olisi hävitettävä ne? Oliko hän tekemässä suuren virheen?

– Jos ne vuokralaiset sotkevat tai rikkovat jotain, niin ilmoita minulle heti, Vilma muistutti.

– Joo, Aili sanoi, ja nyt hän nosti katseensa puhelimensa näyttöstä. Hän näytti niin huvittuneelta, että Vilmaa nolotti. – Kaikki menee varmasti ok. Lähde sinä vaan seikkailuasi päin.

– Kuulostaako se seikkailulta, ei kai, Vilma naurahti ja kumartui varmistamaan, että matkalaukun remmit olivat kiinni.

– On se minusta seikkailu, että lähtee duuniin paikkaan, jossa ei ole koskaan käynyt eikä ole tavannut työnantajaansa, Aili sanoi ja vakavoitui. – Ja rankaltahan se kuulostaa. Saattohoito. Toivottavasti sinulle ei tule ihan hirveää kesää.

– Minä olen jo viettänyt kesälomani, ja tämä on työtä, Vilma huomautti. – Ja vaikkei työn luonne ole kovin hilpeä, niin siitä pitäisi puuttua kokonaan se elementti, jota minä lähden pakoon: jatkuva kiire ja paine.

Aili nyökytteli myötätuntoisen näköisenä.

– Joo, äiti sanoikin, että sinä olet ihan burnoutin partaalla, hän sanoi ja räpytteli sitten ripsiään hämmentyneenä, kai tajutessaan Vilman epämieluisasti yllättyneen ilmeen.

Vilmasta ei tuntunut mukavalta kuulla, että sukulaiset päivittelivät hänen tilannettaan, varsinkin kun hän itse oli kertonut siitä hyvin niukasti. Omalle äidilleenkin hän oli vain maininnut ottaneensa lopputilin vakituisesta työpaikastaan, koska kiire ja stressi olivat vuosi vuodelta pahentuneet, ja tilanne oli jatkuvasti pahenemaan päin. Silti hänen loppuunpalamisellaan spekuloidut jo kaukaisemmatkin sukulaiset. Jäljet johtavat syytötehtäälle, Vilma ajatteli happamasti tarttuessaan matkalaukun kahvaan. Kun hän seuraavan kerran kertoisi äidille kuulumisiaan, hän harkitsisi tarkkaan, mitä sanoisi.

– Ja sinä muistat avainpiilon tunnusluvun? hän varmisti eteissessä pukiessaan kenkiä.

Aili hymyili leveästi. Taas hän piti Vilmaa hössöttävänä tätinä.

– Muistan, hän sanoi. – Ja jos unohdan, niin kysyn sinulta. Toivottavasti sinulla on ihan ok pari kuukautta siellä – mikä se paikka olikaan?

– Sudensaari, Vilma sanoi.

– Oikeasti? Aili pyrskähti.

– Joo, se on pieni saari – tai ilmeisesti oikeastaan niemi, entinen saari – jossa minä asun ja teen töitä, Vilma sanoi. – Ei voi sanoa, että se olisi keskellä ei-mitään, koska se sijaitsee kuudensadan asukkaan kirkonkylässä, mutta saarella ei asu ketään muuta. Se paikka on entinen kylpylä.

Aili näytti yhä ällistyneemmältä.

– Että mikä se on, hän ähkäisi.

– Entinen merikylpylä, vajaan sadan vuoden takaa. Silloin kylpylä ei tarkoittanut vesiliukumäkiä ja aaltoaltaita, vaan sinne tultiin hoitamaan terveyttä erilaisilla hauteilla, terveellisellä ruokavaliolla, jumpalla ja hieronnalla, ja kai siihen jotain kylpyjäkin kuului, Vilma selosti ja kalasti taskustaan kännykän, josta näytti netistä löytämänsä vanhaa kuvaa merikylpylän päärakennuksesta.

– Oo, mikä kummitustalo, Aili sanoi.

– Toivottavasti ei, Vilma naurahti.

Hän oli ehtinyt istua junassa tunnin verran, kun äiti soitti. Kuultuaan minne Vilma oli matkalla hän alkoi päivitellä.

– Kahden kuukauden työ sopimus, onko sellaisessa mitään järkeä? Minä luulin, että terveydenhuoltoalalla on nyt työntekijän

markkinat, ja sinä voit kävellä sisään mihin työpaikkaan vain haluat, äiti taivasteli.

– Ei se ihan niinkään ole, mutta kyllä minä toki oman alani töitä löydän tämän patkan jälkeenkin, Vilma vakuutti. – Tämä on minulle melkein kuin kesäloman jatkoa. Pääsen asumaan isoon huvilaan meren rantaan, ja minulla on yksi ainoa asiakas, jonka hyvinvoinnista huolehdin.

– Asiakas on siis kuolemansairas vanha rouva. Mikä sairaus hänellä on? äiti uteli. – Ja sinä sanoit aiemmin, että hän on entinen balettitanssija. Minkä niminen? Ehkä minä tiedän hänet. Enhän minä olen varsinaisesti tanssia seurannut, mutta jos hän on ollut kuuluisa tanssija, niin onhan hän varmasti esiintynyt naistenlehtien seurapiiripalstoilla...

Vilma puri huultaan harmissaan siitä, että oli tullut maininneeksi asiakkaansa ammatin ja siten sytyttäneeksi äitinsä uteliaisuuden. Hän ei missään tapauksessa voisi kertoa enempää yksityiskohtia, sillä äiti oli kova lörpöttelemään. Tuoreimmat todisteet siitä olivat tältä päivältä.

– Ne ovat hänen yksityisasioitaan, joten en voi puhua niistä, hän sanoi. – Minä olen tehnyt työsopimuksen ja siihen liittyen lupauksen ehdottomasta vaitiolosta.

– Mutta voithan sinä nyt minulle kertoa, en minä kenellekään puhu, äiti väitti. – Kai sinä voit edes kertoa työnantajasi nimen?

– Minä tein työsopimuksen hänen poikansa kanssa, Vilma vastasi vältellen. – Etkä sinä varmaan sitä rouvaakaan tunne, minä en ainakaan ollut kuullutkaan hänestä. Hän on käsittääkseni tehnyt uransa ulkomailla.

– Kyllä hän sitten on kuuluisa. Varmasti minä tietäisin hänet nimeltä. Mutta ei sitten tarvitse kertoa, jos et sen vertaa luota minuun, äiti pajatti loukkaantuneella äänellä.

– Ei tässä ole kyse luottamuksesta, vaan ammattietiikasta, Vilma korjasi. – Kyllä sinä sitten hänen nimensä kuulet, kun... Tarkoitin, että jos hän on kuuluisa, niin varmasti hänen kuolemansa jossain uutisoidaan.

– Niin, miten se kuoleman kohtaaminen mahtaa nyt sinun hermoillesi sopia, äiti alkoi voivotella.

– Mitä sinä tarkoitat? Vilma alkoi hermostua. – Minähän olen tehnyt töitä ambulanssissa yli kuusi vuotta.

– No sitä minä juuri tarkoitan. Että kun sinä uuvuit siellä ambulanssissa, niin miten sinä nyt jaksat...

”Minun hermoissani ei ole mitään vikaa!”, Vilma oli vähällä karjaista ja siten kumota sanansa, mutta hillitsi itsensä.

– Minä uuvuin siihen jatkuvaan kiireeseen, hän korjasi lauhkeasti.

– No sitten vain toivotaan, että siellä menisi oikein hyvin, äiti sanoi. – Jospa sinä löydät uuden suunnan urallesi. Jätät ambulanssissa työskentelyn ja siirryt hoitamaan vanhuksia, vaikka johonkin laitokseen. Tai kotisairaanhoidoon.

– Niin, se jää nähtäväksi. Hoidan tämän keikan ensin alta pois, Vilma sanoi. – Nyt pitäisi varmaan lopetella, juna on kohta perillä, ja minun pitää koota kimpsuni.

– Tsemppiä! Soitellaan.

– Joo. Kiitos, Vilma sanoi, työnsi puhelimen käsilaukkuunsa ja sulki silmänsä. Hän oli päästänyt suustaan pienen valkoisen valheen, sillä juna olisi oikean aseman kohdalla vasta vartin päästä. Sen jälkeen olisi vuorossa vielä vajaan tunnin bussimatka.

Vaahteroiden keskellä uinuvan kirkonkylän keskusta oli ensin näkemältä aika suloinen. Linja-auto pysähtyi jonkinlaiselle asfaltoidulle aukiolle, ja Vilma silmäili ympärilleen. Hänen katseensa löysi kaksi tornia. Betoninen suorakaiteen muotoinen kuului ar-

vatenkin paloasemalle, joko nykyiselle tai entiselle. Vähän kauempana meren suunnassa häämötti harmaan kivikirkon pyöreä torni risteineen. Kylän keskusta on kuopassa, Vilma ajatteli ensin, mutta tajusi sitten, ettei se niin ollut. Keskusta oli lähellä merenpinnan tasoa ja siten varmaankin entistä merenpohjaa. Meri ei puiden ja rakennusten takaa näkynyt tähän pisteeseen, mutta hän oli kännykästä todennut, että sinne oli linnuntietä vain 150 metriä.

Aukiolta lähti tie kohti rantaa ja lisäksi kaksi tietä nousi ylös mäkeen. Toista mäkeä linja-auto kiipesi parhaillaan palaten samalle tielle, mistä oli tänne poikennutkin. Toinen tie vei mäelle, jossa sijaitsi kauppaketjun pieni myymälä. Se oli kampaamon ohella kirkonkylän ainut varsinainen palvelu, niin Vilma oli netistä lukenut.

Hänen olonsa oli hiukan epätodellinen, sillä kun linja-auto oli kadonnut, hän oli aivan yksin. Yhtään elävää olentoa ei ollut näkyvissä. Kukaan muu ei ollut jäänyt bussin kyydistä tänne. Kaupan pihalla oli yksi henkilöauto, ja Vilma hillitsi halunsa jäädä odottamaan, että joku tulisi kaupasta ja menisi autoon.

Tätähän minä tulin hakemaan, rauhaa ja hiljaisuutta, hän muistutti itseään ja tarttui matkalaukkunsa vetokahvaan. Entiseen merikylpylään oli Googlen mukaan vähän yli 700 metrin kävelymatka.

Kohta kaupan jälkeen hän ohitti tunnelmallisen näköisen puisen kyläkoulun ja mietti, olikohan se pantu kiinni, ja tilataksit alkaisivat elokuussa kierrellä pitkin kylää keräämässä oppilaita kuljetettavaksi kaupunkiin. Se ajatus tuntui hiukan surulliselta, sillä vehreässä kirkonkylässä oli kaikki idyllin ainekset.

Vilma itse oli kasvanut isossa betonilähiössä ja yrittä kuvitella, millaista lapsuus tällaisessa paikassa olisi mahtanut olla. Hän ei

osannut. Mitä lapset tekivät täällä koulun jälkeen? Lähtivätkö he rantaan? Uimaan, onkimaan ahvenia, talvella luistelemaan meren jälle? Potkukelkkailivatko he kouluun? Se kaikki tuntui eksoottiselta, mutta oli kai mahdollista.

Pian koulun jälkeen vasemmalle kääntyi Sudensaarentie. Se oli kapea mutta asfaltoitu tie, jota reunustivat tuuheat, rehevät koivut. Siitä ristesii pari tietä omakotitalojen pihoille. Sen jälkeen vasemmalla puolella meri alkoi jo välkähdellä puiden takaa sinisenä. Oikealla puolella tietä oli urheilukenttä, ja sen jälkeen tie haarautui. Oikealla aukesi leirintäalueen sisääntuloväylä. Vasemmalle vievä kapeampi tie näytti vievän lehtimetsän siimekseen, mutta Vilma tiesi, että se veisi niemelle ja entiseen kylpylään. Sinne ei ollut pääsyä kaikella kansalla, sillä ajoväylän poikki kulki paksu puomi. Kun Vilma saapui sen luo, seisoi siinä nyt se hänen kaipaamansa elollinen olento: keski-ikäinen nainen, jonka suuri harmaa villakoira nuuhki tienvarren heinikkoa. Nainen näytti säikähtäneeltä tajutessaan, että Vilma suuntasi puomia kohti.

– Minä en ollut menossa niemelle, vaan kävimme tässä vain kääntymässä, hän sanoi kipakalla, puolustelevalla äänellä. – Koira halusi haistella jotakin, se kiskoi tänne.

– Aivan, Vilma sanoi ja hymyili ystävällisesti. – Kivan näköinen koira.

Hän halusi luoda hyviä suhteita naapureihin, sillä sellaiseksi hän naisen oletti. Tosiasiassa suuri villakoira näytti hänen silmissään aika pahansuiselta ja siltä, että voisi hetkenä minä hyvänsä vaikka karata kiinni hänen punttiinsa. Ehkä se oli emännän tyylys, joka heijastui lemmikkiinkin, sillä sanaakaan sanomatta nainen käänsi Vilmalle selkensä ja lähti marssimaan tiehensä. Koira seurasi perässä hiukan vastahakoisena. Mitä minä tein, Vilma ihmetteli ja huomasi vasta sitten kyltin puomin oikealla puolella.

Mitä kaikkea kesäinen saari piilottaa?

Vilma jättää kotinsa ja suuntaa pariaksi kuukaudeksi työkeikalle. Matkan päässä odottaa Sudensaari, siellä entinen merikylpylä ja työnantaja, kuolemansairas vanha Helena-rouva. Ambulanssissa ennen työskennellyt Vilma kohtaa nyt kuoleman eri tavalla kuin aikaisemmin, mutta saattohoitajan työ ei pelota häntä. Ei edes silloin, kun Helenan poika varoittaa äitinsä olevan melkoisen hankala tapaus.

Vilma asettuu taloksi ja oppii vähitellen Helena-rouvan tavoille. Hän saa myös nopeasti selville, että Sudensaaren perheessä on omat salaisuutensa, joista ei puhuta suureen ääneen. Helenan pojat Daniel ja Oliver ovat yksi arvoitus, jälkimmäinen varsinkin. Kesän aikana viileän ylimielisestä Oliverista alkaa paljastua odottamattomia puolia, jotka saavat Vilman tunteet myllertämään...

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.